Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 97. | Нинѣ: гр. Іеремія пр. рим. Сервація | Завтра: † Перенес. Боніфатія | Пятница 1 (13) мая 1892. | Входъ сонця 4 г. 24 м.; заходъ 7 г. 28 м. Баром. 767 терм. + 20·6° + 12·0°. | Рокъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вела ся дальша дебата надъ проектомъ комунікаційныхъ будôвель у Вѣдны. Промавлявъ кн. Ліхтенштайнъ и зазначивъ передовсѣмъ, що правительству належить ся подяка за то, що оно такъ скоро предложило проекты комунікаційныхъ будôвель вѣденьскихъ и высказавъ бажене, щобы правительство при переводженю свого проекту держало ся крѣпко засадъ здоровыхъ реформъ суспôльныхъ. — Пос. Люеґеръ доказувавъ, що Вѣдень не достае вôдъ краю и державы нѣчого а все завдячуе лишь своимъ власнымъ силамъ и ласцѣ Монарха. Пôсля его погляду проектъ правительства есть неясный и не старанно выготовленый. Наконець заявивъ ся Люеґеръ за переходомъ до специяльнои дебаты.

Представитель правительства бар. Віттекъ дававъ подрôбни поясненя и доказувавъ велику вагу перемѣненя каналу вôдъ Дунаю у Вѣдни на портъ торговельный. — По нѣмъ промавлявъ знову молодоческій пос. Кафтанъ и называвъ перероблюванє каналу розтратою грошей, а рôвночасно подякувавъ міністрови торговлѣ за заповѣдженє будôвель въ Празѣ. На сѣмъ перервано дебату. Пôдъ конець засѣданя интерпелювавъ пос. Брзорадъ правѣтельство въ справѣ заказу скликаня зборôвъ выборцѣвъ въ Преровѣ. Слѣдующе засѣданє назначено на нинѣ.

Въ комісіи податковôй вела ся вчера нарада надъ реформою податковою. Пос. Менґеръ доказувавъ, що реформу треба конче якъ найскорше перевести и длятого припоручавъ, щобы надъ сею справою радити якъ найскорше, такъ, щобы реформа могла бути заведена вже вôдъ 1 липня 1893 р. Комісія мае ще цѣлыхъ сѣмъ мѣсяцѣвъ. — Пос. Штайнвендеръ бувъ того погляду, що ґенеральна дебата въ комісіи есть злишна, а черезъ ню наступила бы лишь проволока въ самôй реформѣ. Вôнъ домагавъ ся такожь, щобы надъ податкомъ особово-зарôбковымъ приступлено заразъ до нарады. Внесенє пос. Штайнвендера пôдпиравъ и пос. Гросъ. — Пос. Абрагамовичь, котроге пôдпиравъ и пос. Быкъ, поставивъ внесенє, щобы надъ кождымъ роздѣломъ переводити ґенеральну дискусію. — Мін. Штайнбахъ заявивъ, що податокъ пенсійный въ звязи зъ податкомъ особово-зарôбковымъ не богато рôзнить ся у урядниковъ вôдъ дотеперѣшнои высоты. Внесенє пос. Абрагамовича принято и закрыто засѣданє.

Пос. Лінбахеръ скликавъ бувъ вчера зборы пословъ аґрарныхъ, на котрыхъ явило ся около 50 пословъ. На тыхъ зборахъ заявивъ пос. Яксъ, антісемітъ, що міністеръ фінансôвъ мавъ ему сказати, що правительство не думае на то затягнути позичку золота, щобы нымъ оперувати, а лишь щобы утворити резерву на евентуальнѣ выдатки военнѣ. Зборы ухвалили зажадати поясненя въ сѣй справѣ а вôдтакъ заявили ся противъ управильненя валюты.

Коло польске постановило не рѣшати теперь о пропозиціи міністра фінансôвъ що до высиланя до него мужѣвъ довѣрія въ справѣ поясненѣ що до управильненя валюты, але рѣшати ажь тогды, коли проекты валютовѣ будуть предложенѣ. Якъ зачувати мае міністеръ фінансôвъ предложити тѣ проекты въ суботу въ формѣ поясненя.

Зъ рускихъ товариствъ.

Въ третій день Великодныхъ святъ т. е. дня 19 цвѣтня с. р. вôдбули ся въ Бертешевѣ повѣта бобрецкого перши загальни зборы читальнѣ „Просвѣты“. Зборы вôдбували ся о 4 годинѣ зъ полудня въ хатѣ п. Ив. Дикого при великôмъ здвизѣ громадянъ и прибувшихъ гостей. Изъ Стрѣлискъ новыхъ прибули яко вôдпоручники тамошнои читальнѣ пп. учитель Он. Власійчукъ и Семенъ Кибало.

Зборы отворивъ п. Николай Комариньскій короткою промовою, по котрôй на проводника зборôвъ выбрано о. Лонцкого. О. провôдникъ покликавъ учителя п. Яр. Насальского на секретаря и удѣливъ голосъ п. Он. Власійчукови, учителеви зъ Стрѣлискъ новыхъ. Бесѣдникъ привитавъ сердечными словами основателѣвъ читальнѣ „Просвѣты“ вôдъ читальниковъ въ Стрѣлискахъ новыхъ. Потомъ вôдчитавъ привѣтне письмо вôдъ львôвского выдѣлу „Просвѣты“ Оба тоти привѣты принято оплесками. Опôсля по поясненю статута „Просвѣты“, наступили вписы членôвъ. Разомъ зъ основателями вступило до читальнѣ понадъ 50 членôвъ, межи тыми кôлькохъ молодцѣвъ и дѣвчатъ.

Потомъ п. Он. Власійчукъ мавъ вôдчитъ на тему: „Якй користи можуть мати читальнѣ, основанѣ на статутахъ „Просвѣты“. У вôдчитѣ вказавъ, що нашѣ хлѣборобы мусять конче дбати о пôднесенє власнои просвѣты, а тогдѣ зможуть бѣду побороти. Зôбранѣ выслухали вôдчиту зъ увагою и нагородили прелеґента оплесками. По нѣмъ промовивъ п. Федôръ Мацьковъ. Вôнъ сказавъ, що хочь неписьменный, бо не учивъ ся въ школахъ,

Дѣдъ Онѣфро.

Зъ польского — Ґерарда Уэембла.

(Конець).

Отъ такъ дѣдусь й не оглянувъ ся, якъ проминули знову двѣ годины. Коли выбила перша, схопивъ ся панъ фотоґрафъ зъ крѣсла и сказавъ: досыть! Опôсля всунувши дѣдови десятака въ руку, казавъ ему конечно на другій день знову прийти.

Чомужь не мавъ прийти? Прийшовъ не занедбавши впередъ похвалитись передъ симъ тымъ изъ знакомыхъ собѣ жебраковъ, що знайшовъ роботу. Всѣ дивували ся, але вôнъ мовчавъ уперто, що робить и въ кого, щобы завистнѣ не пôдойшли ще его.

А працювавъ нашъ дѣдъ на другій день зовсѣмъ такъ само: сидѣвъ на стôльци въ робôтни зô склянымъ дахомъ, пакавъ люльочку та роздумувавъ собѣ, що ажь любо, на свôй давный ладъ о кривдѣ людскôй, зъ тою вôдмѣною, що хиба не всѣ ще люде злѣ и несправедливѣ, коли знайшла ся для него така робота.

За то, що сидѣвъ цѣлѣсенькій ранокъ, попоѣвъ собѣ та й ще дôставъ мѣдяного десятака. На вôдходнôмъ сказавъ панъ фотоґравъ, щобы вже больше не приходивъ, бо мае все, що ему було треба.

Боже мôй, що доброго, то не довго! Вже й по службѣ Онѣфра у свого доброго пана. За два ранки въ буднѣ дни може бы и двохъ десятакôвъ не выпросивъ, а то ще дали ему по паньски попоѣсти, та сидѣвъ въ теплôй хатѣ, замѣсть стояти на улици, на котрôй теперь вѣтеръ свище и снѣгомъ мете. Признавъ отже въ душѣ самъ Онѣфро, що симъ вже разомъ не стало ся ему нѣякои кривды.

Теперь то вже и ротъ дѣдови не замыкавъ ся передъ своими товаришами жебраками, все розповѣвъ, де бувъ и що робивъ. Зъ початку не дуже ему давали вѣры, але вôнъ клявъ ся на чôмъ свѣтъ стоить и такъ все подрôбно розказувавъ, що въ конци повѣрили, хочь все таки покивували головами. Бо й що бы то мало значити ся? Онѣфро казавъ, що таки напевно здоймили зъ него фотоґрафію, але ему на то говорили, що выстане часу за оденъ отченашъ, абы здоймити портретъ, бо чей не оденъ зъ нихъ вже видѣвъ панôвъ и панночокъ, якъ входили и скоро опôсля назадъ выходили, изъ фотоґрафічныхъ заведенъ.

Дѣдъ Онѣфро боронивъ свого здогаду, та клавъ имъ на розумъ, що то були паны, а звѣстно, що для панôвъ все скоро робить ся. Але они ще й тогды не переставали покивувати головами, бо на що кому здала ся фотоґрафія дѣда? Словомъ, заходили въ голову и нѣчого не могли розôбрати. А Онѣфрови було про се байдуже, и додавъ лишь, що вôнъ не зъ тыхъ, що знають лишь жебрати, бо вôнъ зумѣе и заробити.

Противъ свого звычаю нѣчо вже тогды не згадувавъ о кривдѣ, а пана фотоґрафа называвъ заедно добрымъ панкомъ.

Такъ минувъ якійсь часъ. Дѣдъ нашъ по давному допрошувавъ ся у людей милосердія молитвами и якъ зовсѣгды нарѣкавъ на цѣлый свѣтъ, що стоить неправдою, бо колибъ не такъ, то вôнъ не бувъ бы ось теперь дѣдомъ. Живъ зъ милосердія людей зажиточныхъ, а все таки вважавъ ихъ за кривдителѣвъ, що лишь боять ся страшныхъ мукъ въ пеклѣ и тому милостинею хотять вôдкупити ся вôдъ грѣхôвъ. Нѣбы то моливъ ся за нихъ и голосно просивъ Всевышнього о царство небесне для своихъ добродѣѣвъ, але колибъ ему такъ святый Петро давъ бувъ ключѣ вôдъ раю, то рѣшучо не впустивъ бы тамъ нѣкого, хиба лишь такихъ самыхъ бѣдакôвъ, якъ вôнъ. Хто знае, може бы ще зробивъ выимку для того доброго панка, що давъ ему два десятаки заробити и притôмъ

однакъ бѣда й нужда навчила его бути ощадными и власными силами собѣ помагати. Вôнъ зъ М. Комариньскимъ и другими вже давно стремѣвъ до того, щобы заснувати въ селѣ читальню, — може бы черезъ то господарѣ менше до коршмы ходили. Запевнивъ усѣхъ, що вôнъ доробивъ ся маєтку лише трудомъ и великою ощадностію, а зачавъ щадити зъ денного заробôтку на паньскôмъ ланѣ, — нѣяка нечиста сила ему въ господарствѣ не помагала. Тôлькожь вôнъ не йде до коршмы. Нехай и другî щадять, не роблять на коршмарѣвъ, а й имъ Богъ пощастить. Вкôнци вôззвавъ усѣхъ, щобы вступали въ члены читальнѣ и до неи ходили на науку. Дальше промовивъ п. Василь Кутный, котрый попередъ бувъ въ Бертешевѣ кôльканацять лѣтъ учителемъ и знає тамошнî вôдносины. Въ своѣй промовѣ згадавъ, що коли громадяне держали ся солідарно и крѣпко, тогдѣ удало ся имъ вырвати зъ чужихъ рукъ запропащеный грунтъ. Нехай же все будуть солідарнî! Особливо старшî господарѣ нехай не вôдтягають ся вôдъ читальнѣ, але най дають красный примѣръ молодшимъ власнымъ дѣтямъ. Промову п. Кутного принято гучными оплесками, бо бесѣдникъ представивъ вѣрно подѣѣ въ селѣ зъ лѣтъ минувшихъ.

Вкôнци читальники ухвалили передплатити для читальнѣ „Батькôвщину“ и вписати читальню въ члены „Просвѣты“. Крôмѣ того жертвувавъ п. Яр. Насальскій вôдъ себе „Дѣло“, а начальникъ громады „Народну часопись“. Оденъ зъ господарѣвъ вôдступивъ наразѣ безплатно хату на читальню. На сѣмъ скôнчили ся зборы, вôдспѣвавши, на внесенє о. Лонцкого „многая лѣта“ Є. Вел. Цѣсареви. По зборахъ удали ся участники зборôвъ до мѣсцевого учителя на перекуску и тутъ забавили ся читанємъ книжокъ, поучаючими розмовами и гарными спѣвами.

Переглядъ політичный.

Оногды закôнчились тридневнî конференціи міністеріяльнî а наслѣдкомъ ихъ єсть ухвалене спôльного буджету на слѣдуючій рôкъ. Буджетъ той буде высшій о 4 міліоны, однакожъ та надвышка не припаде лишь на само міністерство войны, але буде роздѣлена на всѣ спôльнî уряды центральнî.

Похоронъ міністра Барош вôдбувъ ся величаво и при такôмъ здвизѣ народу, що коли походъ вступивъ на ланцуховый мôстъ на Дунаю, що сполучає Буду зъ Пештомъ, мôстъ почавъ хитати ся и полиція мусѣла цѣлый походъ роздѣлити на двѣ части.

Зъ Петербурга наспѣла вѣсть, що вы бухъ на мостѣ надъ Невою, котрый тамъ наставъ ся бувъ сими днями, не бувъ случайный, выкликаный запаленємъ ся ґазу, лишь то нігілісты хотѣли мôстъ розсадити. Въ Петербурзѣ, кажуть, арештовано множество людей.

Въ Румуніи арештовано якогось Пакарта, котрый має бути головнымъ участникомъ выкрытого заговору и цѣлои справы зъ бомбами Ризова, котрый приѣхавъ зъ Сербіѣ до Румуніѣ вôдставлено пôдъ ескортою жандармôвъ до россійскои границѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 12 Мая.

— **Конкурсъ.** Комната нотаріяльна у Львовѣ розписує конкурсъ на посаду нотаря въ Новôмъ селѣ евентуально въ другôмъ якôмъ мѣсци. Подання вносити треба до 31 мая с. р.

— **Выдѣлъ Товариства взаимнои помочи дякôвъ** станіславôвскои епархіѣ запрошує якъ всѣхъ членôвъ такъ и делеґатôвъ аґентуръ доканальныхъ тогожъ товариства на звычайнî загальнî зборы, котрî вôдбудуть ся въ четверъ по Зеленыхъ святахъ 9 червня с. р. въ Станіславовѣ въ ось такимъ порядкомъ: І. О годинѣ $8^1/_2$ рано служба Божа въ соборнôй церквѣ. — ІІ. О годинѣ 10 початокъ зборôвъ въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ при улицѣ Широкôй (рôгъ улицѣ Калицкои). — Програма зборôвъ: 1) Выбôръ предсѣдателя зборôвъ, его заступника и двохъ секретарѣвъ; 2) Справоздане уступаючого выдѣлу; 3) Справоздане касове; 4) Выбôръ комісіѣ контрольнои и скрутаторôвъ; 5) Выбôръ 8 выдѣловыхъ и 2 заступникôвъ; 6) Внесеня и нарады членôвъ пôсля порядку въ §. 49 статута установленого.

— **Изъ Староміщины** доносять, що тамошне ц. к. Староство розôслало въ припорученя ц. к. львôвского Намѣстництва до тамошныхъ громадъ обѣжникъ зъ осторогою передъ обманцями, котрî голосять по селахъ, що въ наслѣдокъ управильненя валюты зменшить ся вартôсть одного ґульдена на 80 кр., а они, нѣбыто хотячи устеречи людей вôдъ страты, выкуповують паперовî ріньскî по 90 кр. Мы вже разъ остерѣгали нашихъ людей, щобы не давали ся баламутити несовѣстнымъ мантѣямъ, тожь ще разъ повтаряємо, нехай ихъ не слухають и не мѣняють грошей, бо коли настануть новî грошѣ, то тогды вымѣняють собѣ теперѣшнî ґульдены на новî. Коли хто зъ нашихъ господарѣвъ має яку готôвку, то лѣпше бы зробивъ, щобы замѣсть держати єѣ дома вôддавъ де до якои касы ощадности, хочь бы до почтовои касы; тамъ дôстане за нихъ процентъ, а коли прийде часъ, то тая каса вымѣняє ему зовсѣмъ ретельно. Замѣсть збогачувати мантѣѣвъ, то нехай нашî господарѣ подбають про то, щобы имъ гроша прирастало.

— **Зъ Падвôрняньского** пишуть намъ: Въ громадѣ Молодковѣ дѣють ся некраснî рѣчи, бо тамъ таки самî свои стають противъ христіянъ, а головна причина того лиха въ тôмъ, що й старшина громадска сама не дбає про єднôсть въ громадѣ а иде на руку тымъ, що громадѣ хôсна не приносять а противно лишь шкоду. Найлѣпшій доказъ того що кочь послѣднî выборы до рады громадскои выпали несогôрше; выбрано мѣсцевого священика; то декотрî люде взялись таки до протесту та подали его до ц. к. Староства. Якъ тамъ теперь рѣшить ся, не знати; а всежь таки було бы красше, колибъ въ радѣ засѣдали самî свои люде, щирî громадяне христіяне. Другій фактъ, про котрый я, якъ и про першій довѣдавъ ся вôдъ молодкôвскихъ людей на ярмарку въ Надвôрнôй на св. Юря, єсть такій самый, якъ той про котрый писали до „Народнои Часописи“ зъ Калущины; знайшовъ ся, бачите, и въ Молодковѣ такій христіянинъ, що не боявъ ся грѣха и на самъ Великдень наймавъ ся шинкувати въ коршмѣ; бувъ нимъ не абы хто лишь молодкôвскій присяжный и заступникъ предсѣдателя мѣсцевои рады шкôльнои, Олекса Кислякъ. Мѣркуйтежь теперь, чи може бути добре въ такôй громадѣ, де сама старшина громадска не дбає нѣ про вѣру нѣ добро громады. — *Знакомый.*

— **Градъ и бурѣ.** Въ Колоколинѣ коло Букачовецъ лютила ся дня 9 с. м. страшна буря зъ градомъ и наробила богато шкоды якъ въ самôмъ Колоколинѣ такъ и въ околици. При фабрицѣ цементу, котра лише що недавно почала робити, зôрвало мôстъ а дорогу доѣздову до зелѣзницѣ, котра и такъ була лиха, такъ знищило, що доѣздъ ставъ ся неможливый. Вже третій рôкъ навѣщає таке нещастє сю громаду.

— **Такожь маѣвка.** Тарнôвскî школярѣ зробили собѣ дня 3 мая таку маѣвку, що зôбравшись въ мѣстѣ выбили камѣнємъ 160 шибъ переважно жидамъ, при чôмъ дôстало ся и одному жидови, бо ему розвалили голову каменемъ.

— **Снѣги на полудни.** Цѣла захôдно-полуднева часть Тиролю, такъ звана Юдікарія, прекрасна долина надъ рѣкою Кіезе и єѣ притокою, рѣчкою Аданою, покрылась була въ ночи дня 7 с. м. грубою верствою снѣгу. Всюди, навѣть на высоко положеныхъ частяхъ долины, зазеленѣлись вже засѣвы и сѣножата, земля прибрала ся була квѣточками, а дерева и корчѣ почали вже розцвитати ся, ажь наразъ покрыло ся все грубымъ бѣлымъ покрываломъ снѣгу. Въ ночи того дня, лютилась така снѣговиця якъ середъ глугои зимы. Найгôрше то, що люде выгнали вже худобу въ полонины, а тутъ єѣ такъ засыпало, що анѣ пашѣ не має, анѣ зъ вôдтамъ не може добути ся на долы.

— **Вôдкусивъ нôсъ жѣнцѣ.** Въ Будапештѣ, ставъ ся сими днями такій выпадокъ. Замѣтачь улиць, Іосифъ Лєнардъ, зайшовъ до своєѣ жѣнки, зъ котрою вже два роки не жиє, и зажадавъ вôдъ неи грошей. Коли жѣнка не хотѣла дати, Лєнардъ такъ розлютивъ ся, що кинувъ ся на жѣнку и въ однôй хвили вôдкусивъ ѣй нôсъ, а що найцѣкавѣйше, вынѣсъ въ ротѣ нôсъ ажь на улицю и тамъ его выкинувъ, а самъ утѣкъ. Якась переходяча тогды улицею робôтниця, найшла нôсъ.

ще й добре нагодувавъ, але певно, що бôльше для нѣкого.

Одного рана, коли дѣдъ Онѣфро йшовъ на своє звычайне мѣсце, поглянувъ случайно на выставу одного склепу и наразъ приставувъ здивованый. Дивить ся у вôкно и видить, що за бѣсъ? Тажь то таки вôнъ самъ. Перехрестивъ ся, бо не бувъ певный, чи то не яка въ тôмъ чортова сила. Але дежь тамъ! то вôнъ самъ: сидить собѣ на стôльци, въ шапцѣ, сперъ ся на палицю и пакає люльку. Приглядає ся лѣпше и пôзнає дуже добре свою полатану въ много мѣсцяхъ кожушину, свои теплî рукавицѣ безпальки, свои ходаки на ногахъ, а передовсѣмъ свою голову, пôдвязану чорною хустиною въ червонî цятки, щобы ему въ уха не було студено. Стоить дѣдъ, отворивши губу и дивує ся, а дивує ся тымъ бôльше, що его портретъ въ золотыхъ рамахъ, котрî передовсѣмъ ему подобають ся. Дивує ся и всмѣхає, пригадуючи собѣ пана фотоґрафа и якъ то вôнъ сидѣвъ въ его робôтни скломъ покрытôй.

Ой, то панокъ! вымалювавъ мене, бôгме мене самого, а они не хотѣли вѣрити, коли я имъ то казавъ. Нехай же теперь дивлять ся невѣрнî Томы.

И замѣсть йти дальше, щобы стануть на своѣмъ становищи на скрутѣ улицѣ, пошовъ дѣдъ шукати тыхъ невѣрныхъ. Незадово стрѣтивъ одного знакомого дѣда, що ходивъ на куляхъ и стававъ пôдъ св. Иваномъ, а таки заразъ й бабу, що йшла пôдъ соборну церковь та вдоволившись тыми двома свѣдками, повѣвъ ихъ до вôкна въ склепъ, зъ котрого выглядавъ вôнъ самъ въ золоченыхъ рамахъ.

Годѣ було! мусѣли повѣрити, бо бачили на власнî очи; лишь стара Рузька, що за молоду нянькою и не на одно надивила ся по паньскихъ комнатахъ, вытолковала менше просвѣченымъ товаришамъ, що то не фотоґрафія, а портретъ, зробленый олѣйными красками на полотнѣ.

— Все то таки мôй портретъ, а вы говорили!— вôдозвавъ ся Онѣфро зъ тріюмфомъ.

Вечеромъ того таки дня дѣдъ ще разъ розповѣдавъ зôбранымъ товаришамъ, що слухали его теперь вже зъ якоюсь почестію, якъ то вôнъ черезъ два ранки сидѣвъ за взорецъ до сего образу, такъ, що навѣть шинкарь Дувидъ, бо то було у него, присунувъ ся и слухавъ. Дѣдъ розповѣдавъ широко, все якъ було, называючи заразомъ пана фотоґрафа, що бувъ такожь малярємъ своимъ добрымъ панкомъ.

— На другій день дѣдъ Онѣфро не мôгъ выдержати та идучи улицею станувъ зновъ передъ своимъ портретомъ, щобы ще лѣпше ему придивити ся. Коли вже досить надививъ ся, почувъ, що еѣтось сѣпъ за полу. Обертає ся и бачить... — вого? того шельму Дувида, що ему и вчера не доливъ капку сивухи. Стоить собѣ зъ заду за нимъ и всмѣхає ся глумливо.

— Ну, Онѣфре, то вы на тôмъ образѣ?

— Дивись жиде, коли маєшь очи! — гримнувъ дѣдъ на него.

— Ну, а що той добрый панокъ давъ вамъ за то що вы позволили собѣ вôдмалювати?

— Два десятаки.

— Лишь десять дудкôвъ, ой ґевалтъ! то вôнъ васъ обтуманивъ.

— Що ты кажешь жиде?

— Що я кажу? На що я маю казати, коли маю очи и виджу, що вôнъ хоче за вашъ портретъ ажь двацять пять рублѣвъ.

— На тî слова Онѣфро остовпѣвъ. Чи вôнъ, темный якъ табака въ розѣ, мôгъ подумати, що его портретъ тôлько варта, хочь на бѣлôй карточцѣ, прилѣпленôй до образа стояло чорне на бѣлôмъ: Дѣдъ литовскій. Цѣна 25 руб. ср. Тажь панокъ уткнувъ ему въ руку лишь два мѣдянî десятаки! Боже мôй! Справедливый Боже! Тамъ, де вôнъ досі нѣякои кривды не видѣвъ, доглянувъ єѣ Дувидъ и сказавъ ему въ очи ту гôрку правду. По хвили отямивъ ся дѣдъ зъ того дива и гôрко усмѣхаючись сказавъ самъ до себе:

— Га, сама крида на свѣтѣ и нѣчого бôльше!

— **Про арештоване Єґера**, касієра Ротшільдôвского зъ Франкфурта доносять теперь зъ Александріѣ въ Египтѣ ось що: Єґеръ приѣхавъ бувъ туды зъ якоюсь дамою и що дня ходивъ на біржу. Египетска полиція арештувала его на жадане нѣмецкого консуля. Въ хвили коли его арештовано, добувъ вôнъ револьверъ, але оденъ зъ полиціянтôвъ вхопивъ за револьверъ и вырвавъ ему его зъ рукъ. Въ куфрѣ Єґера знайдено пачку банкнотôвъ походячихъ изъ крадежи а представляючихъ значну суму. Єґера зловлено, якъ вже звѣстно, въ одномъ готели въ Рамлехъ.

— **Дитина, що приносить щасте.** Тамтого тыждня ставъ ся въ Андалюзіи въ Ишпаніи такій фактъ, выглядаючій майже на якесь чудо: На стаціи зелѣзничôй Фуента-Пальмера коло мѣста Єціха выйшовъ зъ поѣзду якійсь панокъ и подавъ начальникови стаціѣ якусь скринку та письмо, въ котрôмъ незнана ему якась особа писала, що посылає призначеный ему подарунокъ. Коли поѣздъ вôдойшовъ, отворивъ начальникъ скринку, и на превелике свое диво знайшовъ въ нѣмъ новонароджене дитятко завинене въ дорогû пеленки. Начальника розгнѣвало то дуже и заразъ сказавъ, що не хоче приймати чужои дитины. При тôмъ бувъ также и зворотникъ вôдъ зелѣзницѣ, що то звертає поѣзды зъ одныхъ шинъ на другû; вôнъ змилосердивъ ся надъ бѣдною дитинею, взявъ еѣ, та занѣсъ до жѣнки, котра не маючи власныхъ дѣтей приняла сиротку зъ найбôльшою радостію. Она почала пестити дитинку а далѣ й почала еѣ розбирати, коли въ тôмъ дивить ся, а то якась карточка, на котрôй написаний отсû слова: „Хто пригорне до себе ту дитину, буде щасливый". Милосердий люде въ разу ажь налякали ся, прочитавши таке, але коли опôсля почали розбирати дитину, выпало наразъ зъ пеленокъ кôлькадесять банкнотôвъ. Коли перерахували банкноты, показало ся, що ихъ было на суму 125 тысячôвъ пезетасъ, а одна пезетасъ значить на нашû грошѣ тôлько що пôвъ риньского. Начальникъ стаціѣ, довѣдавшись о тôмъ, зажадавъ, щобы зворотникъ вернувъ ему дитину разомъ зъ грôшми, але зворотникъ не вôддавъ, а начальникъ запôзвавъ его тогды до суду.

† Посмертни вѣсти.

Померли: Въ Шляхтиньцяхъ, коло Тернополя, померъ сими днями Стефанъ Голѣнатый, народный учитель. Покôйный бувъ 32 роки народнымъ учителемъ а въ самыхъ Шляхтинцяхъ 27 лѣтъ. Надъ гробомъ промавлявъ о. Навроцкій, мѣсцевый парохъ, вôддаючи честь покôйному за его совѣстну працю въ учительскôмъ званю. Вѣчна ему память! — Въ Лисятичахъ, коло Стрыя, померъ дня 5 мая, господарь и властитель сѣльскои торговлѣ, Панько Иванцѣвъ, дуже честный и ревный дѣятель на поли просвѣты народнои, членъ мѣсцевои читальнѣ, членъ товариства „Власна помôчь" и членъ „Просвѣты" у Львовѣ, въ 42-ômъ роцѣ житя по тяжкôй недузѣ. Вѣчна ему память!

Переписка Редакціѣ.

Вп. п-ѣ М. Г. въ Люб.: Адреса така: „Дзвôнокъ" Львôвъ улиця Чарнецкого 25. — О повѣстцѣ можемо ажь тогды сказати, коли будемо мати еѣ въ рукахъ. — **Вп. С. въ Мо.:** Вашои дописи въ тôй формѣ не можемо помѣстити, бо то значило бы выставити ся хиба на процесъ.

Всячина.

— **Вчерашне затьмѣне мѣсяця** можна было лишь на хвильку видѣти а то тогды, коли оно было повне. Густû чорнû хмары закрывали небо цѣлый часъ, вôдъ коли розпочиналось затьмѣне, и ажь коли вибила чверть на першу стали розсувати ся. Тогды можна было побачити, що цѣлый мѣсяць бувъ темно червоный якъ колибъ замащененый кружокъ зъ мѣди; лишь полудневый его крайчикъ свѣтивъ ся якъ дуже вузенькій серпокъ. Было то т. зв. часткове затьмѣне, але всежь такъ велике, що лишь 4 тысячнû части зъ промѣру мѣсяця стояли въ свѣтлѣ сонця, Затьмѣне, значить ся, тѣнь нашои землѣ, пересувалось по мѣсяци зъ гори на долину. О пôвъ до першои годины зôбльшивъ ся ясный крайчикъ мѣсяця вôдъ полудневого всходу трохи бôльше, бо тѣнь землѣ почала пересувати ся на захôдъ, але дальшого ходу затьмѣня вже не можна было добачити, бо зновъ густû хмары засунули были цѣле небо.

— **Зъявища на небѣ.** Крôмъ часткового затьмѣня мѣсяця, котре было вчерашнои ночи, припадають на сей мѣсяць ще два цѣкавû зъявища на небѣ. Перше зъ нихъ есть то, що сего мѣсяця буде видко планету Венусъ въ повнôмъ еѣ свѣтлѣ. Венусъ есть та планета, котру мы звычайно называемо вечѣрною зорю. Она свѣтить и теперь на небѣ, але коли ѣй добре придивити ся черезъ люнету, то видко зъ неи лишь маленькій пôвмѣсячокъ зовсѣмъ подôбный до того якій показує мѣсяць, коли зачинає рости. Сего мѣсяця доросте вечѣрна зоря до повнѣ и стане на небѣ въ повнôмъ свѣтлѣ а вôдтакъ въ червню буде свѣтити, коли ще зечѣрне сонце буде стояти на небѣ. — Друге цѣкаве зъявище покаже намъ планета Сатурнъ. Есть то дуже цѣкава звѣзда, бо она показує намъ насамперед круглу кулю, таку якъ наша земля, а таку густу якъ н. пр. соснове дерево; Доокола же тои кулѣ суть три обручки, зъ котрыхъ кожда есть 22 до 29 миль широка и тû обручки стоять посерединѣ кулѣ але еѣ не дотыкають. Жадна звѣзда въ цѣлôмъ безмежнôмъ просторѣ свѣта не показує намъ такихъ обручокъ, якъ Сатурнъ. Требажь знати, що Сатурнъ потребує нашихъ 29 и пôвъ лѣть, щобы оббѣчи доокола сонця, отже оденъ сонѣчный рôкъ на Сатурнѣ значить тôлько, що нашихъ 29 зъ половиною. За той часъ Сатурнъ то нахилюєсь до насъ, то вôдхилюєсь. Коли вôнъ вôдхилюєсь, то мы видимо на нѣмъ тû его обручки що разъ ширшû; колижь вôнъ нахилить ся до насъ до певнои мѣры, то мы вже ихъ не бачимо, видимо лишь якусь дуже тоненьку смугу або лінію почерезъ кулю марса, котра выстає далеко по обохъ бокахъ тои кулѣ. Се зъявище показуєсь, що 15 лѣтъ и припадає якъ разъ на сей мѣсяць. Оно походить зъ вôдси, що Сатурнъ зъ своими обручками нахилюєсь до насъ такъ, що мы не видимо ихъ анѣ зъ верха анѣ зъ пôдъ споду лишь зъ боку, дивимось просто въ ихъ кантъ, а що они суть ще й дуже тоненькû, то мы видимо на кули Сатурна лишь лінію, зовсѣмъ такъ, якъ колибъ хто взявъ довге стебельце та переложивъ нимъ звѣзду по серединѣ, такъ щобы оно по обохъ бокахъ выставало. Але вже въ осени сего року вôдхилить ся Сатурнъ зновъ трошки вôдъ насъ и тогды буде можь добре видѣти всѣ три его обручки. Сатурнъ ще и тымъ цѣкавый, що такъ якъ наша земля має оденъ мѣсяць, такъ вôнъ має 8 мѣсяцѣвъ.

— **Новый проявъ гіпнотизму.** Про цѣкавый, наколи лишь правдивый, незнаный доси проявъ гіпнотизму доносять зъ Александріѣ въ пôвнôчнôй Италіи. Ото жѣнка одного зъ тамошныхъ урядникôвъ загіпнотизувала въ приступѣ атаку гістеріѣ трохъ офіцирôвъ, такъ, що они мимо найлѣпшои волѣ не были въ силѣ выйти зъ комнаты недужои. Малото стася минувшого четверга. Женщина о котрôй мова, пôшла была до церкви Санта Марія ді Кастелльо на службу Божу и пôдчасъ богослуженя дôстала такъ сильныхъ конвульсій, що паламарь и трохъ офіцирôвъ мусѣли еѣ занести до еѣ помешканя. Тутъ дôстала она нового нападу и стала кричати, а при тôмъ влѣпила очи въ офіцирôвъ заєдно на нихъ дивила ся такъ, що то ажь почало робити якійсь вплывъ на нихъ. Тымчасомъ надбѣгли мужь и лѣкарь. Попрошено офіцирôвъ, щобы они собѣ вышли и лишили недужу опѣцѣ лѣкаря, тû однакъ не были нѣякъ въ силѣ того зробити. Скоро лишь хотѣли рушити ся зъ мѣсця, то недужа почала кричати на весь голосъ, а й офіциры чули въ собѣ якусь непоборимѵ неохоту выходити зъ комнаты. Такъ тревало черезъ цѣлу нôчь и ажь на другій день, въ пятницю рано, завôзвано лѣкаря-псіхіятра, Людвика Ґіджеріо, котрому удало ся недужу загіпнотизувати и наказати ѣй въ снѣ гіпнотичнôмъ, абы забула о офіцирахъ и позволила имъ вôдôйти. Такъ и стало ся. Коли недужа пробудила ся изъ сну, была вже зовсѣмъ спокôйна и незадержувала бôльше офіцирôвъ.

— **Хиньскій божокъ вôдъ горшкôвъ и припѣчка** вернувый вже, якъ доносять зъ Пекіну, щасливо изъ своеѣ подорожи до неба и знову засѣвъ собѣ спокôйно на давнôмъ мѣсци на припѣчку. Зъ початкомъ кождого року ѣздить вôнъ до найстаршого божка въ хиньскôмъ небѣ, щобы здати ему справу изъ того, якъ господарить кожда хиньска ґаздиня. Недбалû и злû ґаздинѣ мастять божкови за кождый разъ, коли вôнъ має выбирати ся въ дорогу, губы цукромъ, щобы вôнъ въ небѣ нѣчого злого о нихъ не говоривъ, а вôдтакъ здоймають его зъ припѣчка и ховають въ стару скриню и суть вже спокôйнû, що вôнъ буде мовчати. По кôлькохъ мѣсяцяхъ, коли вже божокъ нѣбы то вернувъ зъ неба, вынимають его изъ скринѣ та ставлять зновъ на припѣчку.

— **Задививъ ся.** Першій сусѣдъ: „Та бо вашь песъ анѣ трохи васъ не слухає". Другій сусѣдъ: То вôнъ, бачите, задививъ ся на мою жѣнку.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ засѣвôвъ.** Зъ Станіславôвщины доносять, що озимина зъ выимкою одного рѣпаку на Покутю хибла. Довга посуха въ осени не дала въ многихъ мѣсцяхъ посходити озиминѣ, а тû зерна, що лежали на верха зъѣли мыши. При весняной посусѣ и вѣтрахъ слаба озимина або цѣлкомъ пропала, або такъ змарнѣла, що нема що на ню числити. Зъ усего збôжа ще лише пôзно сѣянû пшеницѣ найлѣпшû. Дуже вчасно сѣянû пшеницѣ а особливо вчаснû жита мусѣли переоратись. Ярина посходила добре, але все ще чекає дощу и не росте. Пашѣ доси цѣлкомъ нема а въ наслѣдокъ того худоба голодує. — Изъ старомѣского повѣта пишуть зновъ: У насъ въ горахъ не конче на добре заносить ся. Першû днѣ цвѣтня были ладнû, та люде ще нѣчого въ поли не робили, бо снѣги таяли и земля высыхала. По Благовѣщеню почали роботу въ поли, але вôдъ Великодня часто загощувала слота, а вôдъ св. Юрія нѣхто и зъ хижѣ не выходить въ поле, бо розкисло якъ въ слотнôй осени. До того и зимно проймаюче докучає. Тутъ мало сѣють озимины, трохи жита, але досыть пôзно, однакъ и тая одробина добре не посходила, хиба котре посѣяно рано. Тамтого року выбивъ градъ, зерна не было, бо много замулило и стоколоса кинула ся.

Зъ Россіѣ доносять, що тамъ въ Царствѣ польскôмъ, въ прибалтійскихъ провінціяхъ, вôдтакъ въ пôвнôчно-захôдныхъ и полуднево-всхôдныхъ ґуберніяхъ, дальше, въ середнôй Россіи и на Кавказѣ станъ ярыхъ засѣвôвъ есть по части не злый, по части зовсѣмъ лихій. Въ ґуберніяхъ катеринославскôй и полтавскôй а также надъ דономъ и въ ґуберніяхъ всхôдныхъ озимû засѣвы по бôльшôй части не зôйшли. Въ декотрыхъ ґуберніяхъ половина поля не обсѣяна. Взагалѣ можна сказати, що заносить ся на неурожайный рôкъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 12 мая. Ґенеральна дебата надъ проектами будôвельными має нинѣ закôнчити ся.

Парижь 12 мая. Италіяньскій посолъ Менабреа вручивъ вчера президентови Карнотови свое вôдкликуюче его письмо.

Атины 12 мая. Заразъ по выборахъ, выѣде король зъ родиною до Копенгаґи.

Софія 12 мая. Французскій аґентъ дипльоматичный Лянель, выѣхавъ черезъ Константинополь до Парижа. Его попращали на дворци цѣле тѣло дипльоматичне и секретарь зъ міністерства справъ заграничныхъ.

Петербургъ 12 мая. Ґрессеръ и ґенералъ-майоръ Барановъ померли въ наслѣдокъ затроєня віталіною. Весь запасъ віталіны у еѣ выпаходника Чачковского сконфісковано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ
зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до
„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,
улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнй") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Торговля основана въ р. 1879.

Цѣлкомъ свѣжій транспортъ
ГЕРБАТЫ ХИНЬСКОИ
одержала и поручае торговля
Фридриха Шубута
у Львовѣ
Риноктъ ч. 45

Цѣнники докладнй безплатнй и оплатно

44

Антикварска оферта.
МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ
4 (найновѣйше) выдане
16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новй, замѣсть
зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

70
Замѣна
або продажъ реальности на селѣ, о $^3/_4$ милѣ вôддаленои вôдъ мѣста, а о $1^1/_2$ милѣ вôдъ желѣзницѣ,— складаючои ся зъ 25 морґôвъ доброго ґрунту и будынкôвъ ґосподарскихъ. Цѣна тои реальностеи вразъ зъ инвентаремъ живымъ и мертвымъ 3000 зр. ав. при чôмъ зазначуеся и те, що до того ґаздôвства привязаный е рôчный побôчний доходъ 400 зр. ав.

Близшй вѣдомости подасть Бюро Дневникôвъ ул. Кароля Людвика ч. 9, а на вôдповѣдь треба долучити двѣ марки почтовй по 5 кр. ав.

Чоколяда десерова.
Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°
Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакотками, також по цукорняхъ.

Дра Фридриха Ленґіля
БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Сакъ вже сокъ природный, вытѣкаючій зъ березы навереченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису выназходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и деликатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, деликатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимй плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку вр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**
найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.



АЛЬФРЕДЪ ФРЕНКЕЛЬ,
въ центральнôмъ складѣ
у Львовѣ улиця Гетманьска ч. 12

Властитель широкозвѣстнои фабрики чоботъ въ Медлінгу, поручае Вп. Публицѣ на весняный сезонъ свôй богато засмотреный складъ товарôвъ чоботныхъ, зъ найлѣпшого матеріялу, дуже солидного выробу, всѣлякого краю, для мущинъ, дамъ и дѣтей, по дивно дешевыхъ, сталыхъ фабричныхъ цѣнахъ, якй суть вытисненй на подошвахъ.

— **На головный складъ у Львовѣ, ул. Гетманьска, ч. 12,** наспѣвъ теперь свѣжій транспортъ зъ 12560 паръ мужескихъ, 12560 паръ дамскихъ и 25300 паръ дѣточихъ черевикôвъ и чоботъ, де то також знайде хорошу обслугу велике замовлене, въ кождôмъ напрямѣ вôдповѣдно до смаку, зъ великою точностію пôдъ управою мого выпробованого заступника

ЛЕОНА РАНДА.

О численнй замовленя упрашае уклôнно
Альфредъ Френкель.

55

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.